

Θεόφιλος Τραμπούλης

*κείμενο για το έργο του Γιάννη Μελανίτη CHRISTUS TAMQUAM JUVENIS
[Ο Χριστός ως νεαρός άνδρας], 2011, έκθεση ΕΠΕΚΕΙΝΑ*

Η παρετυμολογία εκείνη που θέλει το άγαλμα να κρύβει μια θεμελιώδη αμφισημία –ο θεός αγάλλεται από την αναθηματική απεικόνισή του, ο θεατής αγάλλεται από την απεικόνιση του θεού– προσπαθεί να διασκεδάσει μια ακόμη πιο ανησυχητική αμφιβολία, εκείνη που κάνει τα μαρμάρινα μέλη της Γαλάτειας να κοκκινίζουν από το αίμα που αρχίζει να κυλά στις φλέβες της, το άγαλμα του Δον Γκονζάλο να τραβά στον θάνατο τον Δον Ζουάν, τα περισσότερα κακότεχνα μνημεία ηρώων στις πλατείες να δείχνουν τόσο αστεία, το δάσος των γλυπτών στα νεκροταφεία να παρεμποδίζει μάλλον παρά να προοικονομεί την ανάσταση των νεκρών. Μεταξύ ζωής και θανάτου, μεταξύ προβολής της επιθυμίας και οριστικής ακύρωσής της πάνω στο φράγμα του ψυχρού υλικού, από το άγαλμα εντέλει δεν αγάλλεται κανείς, παρά μόνον αποκομίζει τη ρευστή απόλαυση εκείνου που βρίσκεται αντιμέτωπος με το μεταίχμιο. Ίσως να είναι αυτός ο λόγος που η ορθόδοξη θρησκεία δεν τοποθετεί αγάλματα στις εκκλησίες της, ίσως να είναι αυτός ο λόγος που ο έφηβος Ιησούς έχει αποκλειστεί από τον κανόνα και τον συναντούμε μόνον στα απόκρυφα ευαγγέλια. Η εφηβεία, όπως και τα αγάλματα, θα μπόλιαζαν τη μεταίχμια φύση του χριστιανικού θείου με άσκοπες ηδονές.